

Győri Ítéltábla
Mf.V.30.056/2020/9.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Barabás Ügyvédi Iroda (eljáró dr. Barabás Zoltán ügyvéd; Helység5/6,.) által képviselt felperes (cím2. szám alatti felperesnek a Dezső és Társa Ügyvédi Iroda Helység4/8,) által képviselt Kft1. (cím1.) alperessel szemben kártérítés megfizetése iránti perben a Veszprémi Törvényszék mint munkaügyi bíróság 2020. augusztus 28-án kelt 24.M.70.050/2020/14. sorszámú ítélete ellen az alperes által 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 76.200 (hetvenhatezer-kettőszáz) forint feljegyzett elsőfokú- és 101.500 (egyszázegyezer-ötszáz) forint feljegyzett másodfokú-, valamint 101.500 (egyszázegyezer-ötszáz) forint feljegyzett megismételt másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 26.000 (huszonhatezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást irányadónak tekintette az alábbiak szerint.

A felperes 2012. április 23-ától állt munkaviszonyban az alperessel lakatos munkakörben, munkavégzési helye az alperes székhelye volt. A felperes 2015. április 29. napján

munkavégzés közben balesetet szenvedett úgy, hogy munkatársával egytonnás vaslemez alkatrészt akartak felemelni. A felperes munkatársa a vaslemez alkatrésze vaskarikát hegesztett, ezen fűzték át az emelőláncot. Előbb próbaemelést végeztek, ezt követően hídدارuval akarták beemelni a helyére az alkatrészt. A második emelés során a hegesztett vaskarika leszakadt, a vaslemez alkatrész a felperes jobb lábfejeére esett, töréses sérülést okozott.

[2] A felperest a Helység5/6-i kórházba szállították, ahol megműtötték. A felperes jobb láb első ujjának első sugár amputálása történt, amely maradandó fogyatékosságot eredményezett. A felperest 2015. június 24-éig kezelték fekvőbetegként a kórházban; 2016. július 18-áig volt keresőképtelen állományban.

[3] Az alperes 2015. május 20. napján munkabaleseti jegyzőkönyvet vett fel, amelyben a balesethez vezető okként azt jelölte meg, hogy az emelőtechnológia hiánya okozta a balesetet, a felperes munkatársa nem megfelelő módon hegesztette fel a fémkarikát a munkadarabra, mely ezért szakadt le emelés közben. A dolgozók szabálytalanul végezték a teheremelést, a felperes a felemelt teher alatt tartózkodott emelés közben, ezért zuhanhatott lábára az alkatrész.

[4] A felperes 2016. július 19-én jelentkezett munkavégzésre. A felperes a balesetét megelőzően kisgépjavító munkakörben dolgozott, mely betöltésére a balesetet követő egészségi állapota miatt nem volt alkalmas, ezért az alperes részére napi négy óras foglalkoztatás mellett könnyített munkakört biztosított, ugyanakkor a napi nyolc óra munkavégzésnek megfelelő munkabért fizette részére. A felperes a munkahelyi balesetet követően a keresőképtelenség időtartamára megkapta a baleset előtti keresetének megfelelő munkabért, az alperes figyelembe vette az időközben végrehajtott béremelés mértékét, valamint természetbeni juttatásokat, a bónusz juttatást és a cafeteria juttatást is.

[5] A felperes és az alperes között írásbeli egyeztetés folyt a munkaszerződés módosítására vonatkozóan, de ez nem vezetett eredményre. A felperes 2017. június 12-ével felmondással szüntette meg az alperesnél fennálló munkaviszonyát arra hivatkozva, hogy a munkaszerződés módosítás írásba foglalása elmaradt. Az alperes a felperesi felmondást elfogadta, a felmondás jogellenessége tárgyában eljárás nem indult.

[6] A felperes 2017. augusztus 22-én kereseti kérelmet terjesztett elő a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, a 2015. április 29. napján elszenvedett balesetével okozati összefüggésben felmerült kárainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az alperest 7.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére, majd módosított kereseti kérelmében mezőgazdasági járadékigényt, tűzifa összevágásával kapcsolatos költségigényt, ortopéd cipő használatához kapcsolódó költségigényt, illetőleg keresetveszteségi járadékigényt is előterjesztett. Keresetében előadta, hogy 2017. június 12-éig a teljes fizetését megkapta, jövedelemkiesése, keresetvesztesége 2017. június 13-ától kezdődően jelentkezett. 2017. évben rokkantsági ellátás címén havi

43.205 forint rokkantsági ellátásban részesült, és baleseti járadék jogcímén 18.885 forint havi ellátást kapott. 2018. január 1-étől a rokkantsági ellátás összege 44.505 forintra, míg a baleseti járadék havi összege 19.615 forintra emelkedett. 2019. január 1-től a rokkantsági ellátása 45.710 forint, míg a baleseti járadék összege havi 20.145 forint volt. A felperes munkaviszonya megszüntetését követően próbált elhelyezkedni, 2017. évben 267.523 forint jövedelmet szerzett, míg 2018. szeptember 1. és 2019. március 18-a közötti időszakban 390.067 forint munkaviszonyból származó jövedelme volt. A felperes 2019. április 23-ával határozatlan idejű munkaviszonyt létesített napi négy órás foglalkoztatással.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozott, hogy nem valósított meg jogsértést.

[8] A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.204/2017/55. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 4.205.186 forint elmaradt jövedelmet, továbbá a jövőre nézve az ítélet jogerőre emelkedésétől számítottan havonta esedékesen minden hónap 1. napjáig havi 105.773 forint keresetveszteségi járadékot, a jövőre nézve az ítélet jogerőre emelkedésétől számítottan évi 79.000 forint mezőgazdasági járadékot, és évi 13.588 forint ortopéd cipő költségével kapcsolatos járadékot, továbbá évi 50.000 forint tűzifa összevágásával kapcsolatosan felmerült járadékot, valamint 3.500.000 forint sérelemdíjat és a fenti összegek után törvényes mértékű késedelmi kamatot, továbbá 350.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a bíróság az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 547.023 forint eljárási illetéket, megállapította, hogy a fennmaradó eljárási illetéket az állam viseli. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívásra 123.255 forint szakértői díjat, a további szakértői díjat az állam viseli.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő. Az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, másodlagosan a sérelemdíj összegének legalább 50%-al történő leszállítását, valamint a felperes keresetveszteségi járadék megfizetésére vonatkozó kérelme elutasítását célozta, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a sérelemdíj összegének kereseti kérelem szerinti 7.000.000 forintra felemelését kérte.

[10] A Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Mf.20.665/2019/4. sorszám alatt meghozott részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelemdíjra, a házkörűli munkák, valamint a gyógyászati segédeszköz megtérítésére vonatkozó járadékokra vonatkozó alperesi marasztalást tartalmazó rendelkezéseit azzal a kiegészítéssel hagyta helyben, hogy a sérelemdíjat és kamatát az alperes 15 napon belül köteles megfizetni a felperesnek, míg a járadékfizetés kezdő időpontja 2020. január 1-ei esedékessége minden év január 31. napja. A másodfokú bíróság a keresetveszteség megfizetésére irányuló kereseti kérelem tárgyában az elsőfokú ítélet rendelkezéseit a szakértői díj viselésre vonatkozó kötelezésekre is kiterjedően

hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A hatályon kívül helyezés folytán felmerült másodfokú perköltség összegét a felperes vonatkozásában 31.700 forintban, az alperes vonatkozásában 40.260 forintban, az illeték összegét 101.500 forintban állapította meg.

A másodfokú bíróság határozata indokolásában rögzítette, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kell, hogy a felperes hivatkozása a balesettel kapcsolatos élményeire, veszteség érzetére mennyiben akadályozták az alperesnél fennálló munkaviszony fenntartását, milyen indokolható személyes motivációk vezettek az alperes által fenntartott munkaviszony megszüntetéséhez.

[11] A felperes az új eljárás során havi 105.773 forint keresetveszteség járadék iránti igényét fenntartotta, 2017. július 13-ától 2019. december 31-éig terjedő időszakra 5.174.091 forint elmaradt jövedelmet igényelt, és 2020. január 1-étől kérte havi 105.773 Ft kártérítési járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[12] Az alperes a kereset elutasítását kérte, hivatkozott arra, hogy nem teremtett olyan körülményt, amely miatt a felperes ne tudta volna munkaviszonyát huzamosabb ideig fenntartani.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kereset nem megalapozott, és 14. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az eljárási illetéket az állam viseli, továbbá kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 230.760 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy a Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívására 71.806 forint szakértői díjat fizessen meg.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 167. § (2) bekezdése értelmében amennyiben a munkavállaló vétkes magatartása megállapítható, az olyan önhibának minősül, amelyet nem csökkentenek a méltányolható személyes körülményei. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes azzal, hogy munkaviszonyát felmondással megszüntette, vétkes magatartást tanúsított. A munkaviszony megszüntetése önhibának minősül, mert az alperes a baleset bekövetkezését és a táppénzes állomány elteltét követően munkát és ugyanolyan mértékű munkabért, juttatásokat biztosított a felperesnek, mint a balesetet megelőzően. Ennek a munkaviszonynak a megszüntetése azt jelentette a felperes számára, hogy a munkaviszony megszűnését követően nem részesülhetett ugyanabban a munkabérben, amelyet a balesetet megelőzően elért, bizonytalanná vált, hogy a jövőben ugyanolyan mértékű jövedelemre tehetne szert. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kitért arra, hogy ha a felperes nem mond fel, a keresetveszteség teljes egészében kiküszöbölhető lett volna. Az alperes a balesetet követően is igényt tartott a felperes munkájára és biztosította a felperes számára az elfogadott munkakört. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megalapozottan sérelmezte az alperes, hogy a felperes a felmondásával maga okozta a keresetveszteséget, annak tudatában szüntette meg a munkaviszonyát, hogy más munkáltatónál történő elhelyezkedésére komoly esélye nem mutatkozott. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozatlanság miatt utasította el a keresetet.

[15] Az ítélettel szemben törvényes határidőn belül a felperes nyújtott be fellebbezést. A felperes elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereseti kérelmének való helytadást kérte, minden hónap 10. napjáig 105.773 forint havi járadék, 2017. július 13-ától 2019. december 31-éig terjedő időszakban 5.174.091 forint elmaradt jövedelem megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Fellebbezése indokaként előadta, hogy számára a megismételt eljárásban egyértelmű volt, hogy az alperes kártérítési felelőssége fennáll. Hivatkozott arra, hogy az Mt. 167. § (2) bekezdése nem a munkáltató kártérítés alóli mentesülésének szabályait rendezi, hanem kármegosztásra esetlegesen akkor van lehetőség, ha a munkavállaló vétkes magatartása hozzájárult a kár bekövetkeztéhez, vagy a kár abból származott, hogy nem tett eleget a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségének. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában összemosza a két fordulatot és nem állapítható meg pontosan az ítéletből, hogy a kereset elutasítására a felperes vétkes magatartása miatt, vagy a kárenyhítési kötelezettség elmulasztása miatt került sor. Utal arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [19] pontja azt állapította meg, hogy a felperes nem tett eleget kárenyhítési törvényi kötelezettségének. A vétkesség körében arra hivatkozott a felperes, hogy vétkes magatartása bizonyosan nem volt oka a baleset bekövetkeztének. Rámutatott, hogy a felperes eredeti munkakörét a balesetet követően ellátni nem volt képes. 2016. december 6-án a felperes úgy döntött, hogy az alperessel közösen kimunkált munkaszerződés-módosítást elfogadja, eszerint napi négyórás munkaidőben havi bruttó 120.000 forint munkabér és cafeteria juttatás ellenében végzett volna könnyített munkát. Ennek ellenére új munkaszerződés megkötésére, vagy a munkaszerződés módosítására nem került sor, a felperes 2017. július 12-éig várt, nem történt meg a munkaszerződés-módosítás írásba foglalása. Az alperes az eredeti géplakatos munkakörre és 8 órás munkaidőre szóló szerződés alapján foglalkoztatta a felperest. Észrevételezte, hogy az elsőfokú ítélet sem a tényállásban, sem az indokolásban nem vette figyelembe a munkaszerződés módosítással kapcsolatban a felek között folytatott levelezés tartalmát és annak eredményét. Álláspontja szerint az alperes magatartása jogellenes állapot fenntartásában nyilvánult meg.

Hivatkozott az Mt. 53. § (1) és (2) bekezdésében írtakra. A felperes a kialakult egészségi állapotában korábbi munkakörében dolgozni nem volt képes, és a munkavállalót nem terhelheti vétkesség a keresetkieséssel összefüggésben, hiszen annak oka nem a munkaviszony jogszerű megszüntetése, hanem a baleset miatt kialakult egészségkárosodás volt.

A felperes a kárenyhítési kötelezettség körében előadta, hogy kérte az alperestől a megfelelő munkakörben és munkaidőben történő foglalkoztatását. Az Mt. 58. §-a értelmében a munkaszerződés módosításra a felek közös megegyezésével kerülhet sor. A felperes hivatkozott az Mt. 44. §-ára, melynek értelmében a munkaszerződést írásba kell foglalni. Az írásba foglalás elmulasztása miatt a munkaszerződés érvénytelenségére csak a munkavállaló a munkába lépést követő 30 napon belül hivatkozhat. A felperes álláspontja szerint 2016. december 6. napján munkaszerződés-módosítása létrejött annak ellenére, hogy az fogalmilag munkaszerződés-módosító okiratban írásba foglalták volna. Írásban felajánlott módosítást a felperes írásban elfogadta. Ezzel a munkaszerződés-módosítás a felek között létrejött, egységes szerkezetben nem került írásba foglalásra. A felperes 2016. december 6. napján elfogadta a négyórás, 120.000,-forint havi munkabérrel, cafeteriaival járó könnyített

munkakört, a felek lényeges kérdésekben megállapodtak. A balesetet megelőző időszakban a felperes által elért jövedelemhez viszonyítva a jövedelem kiesése a jövőben egyértelmű. Az alperes a felperest a munkaviszony megszűnéséig 8 órás munkabérét fizette, megtérítette részére a kiesett jövedelmet. A felperes a munkaviszony megszüntetésével semmiképpen nem szeghette meg a kárenyhítési kötelezettséget. Bizonyítékul csatolásra került a felek között lefolytatott levelezés, más bizonyítás felvételére nem került sor. A lefolytatott bizonyítás eredménye az elsőfokú ítéletbe nem került beemelésre. Az ítélet figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az alperes megsértette az Mt. 53. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat. Nem róható fel a felperesnek a munkaviszony megszüntetése azért sem, mert az alperesi munkáltatónak az Mt. 51. § (3) bekezdése szerinti kötelezettsége a munkavállalót az egészségi állapotának megfelelő munkakörben, munkaidőben foglalkoztatni, az egészségi állapotának változására tekintettel a munkafeltételeket és a munkaidő-beosztást megfelelően módosítani.

Az elsőfokú bíróság által az alperes részére megállapított perköltséggel kapcsolatosan hivatkozni kíván arra, hogy az alperes az eljárás során költségjegyzéket nem terjesztett elő, a perköltség felszámítását elmulasztotta.

[16] Az alperes 5. sorszám alatt írásban terjesztette elő fellebbezési ellenkérelmét, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperest a másodfokú eljárásban perköltség, mint ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni. Az alperes álláspontja szerint a megismételt elsőfokú eljárásban a bíróság a tényállást megfelelően feltárta, helyesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy a felperes keresetveszteségének megtérítésére az alperes nem köteles.

Jelen perben nem az volt a vitás a felek között, hogy a munkaviszony megszüntetés jogellenes vagy jogszerű volt-e, hanem az, hogy volt-e olyan körülmény, amelyet az alperes idézett elő, vagy amelyért egyébként az alperes lett volna felelős, amely arra indította a felperest, hogy munkaviszonyát megszüntesse. Az alperes eleget tett kötelezettségének azáltal, hogy könnyített, a felperes egészségi állapotának megfelelő munkakörben foglalkoztatta napi négy órában, a napi 8 órás bérezés mellett. Az alperes nem teremtett olyan körülményt, amely miatt a felperes ne tudta volna munkaviszonyát fenntartani, hiszen az új munkakörben hónapokon keresztül dolgozott. A felperes annak ellenére szüntette meg az alperesnél fennálló munkaviszonyát, hogy erre az alperes semmilyen okot nem adott. A felperes saját maga köteles viselni azon döntésének következményeit, hogy megszüntette munkaviszonyát annak ellenére, hogy az alperesnél lehetősége volt a korábbiakhoz képest feleannyi munkával ugyanannyit keressen. A felperes keresetveszteségét nem az alperes, hanem a felperes okozta saját magának.

Hivatkozott fellebbezési ellenkérelmében az alperes arra, hogy a peres eljárás az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) eljárási szabályai szerint folyik, és nem tartalmaz a perköltségviseléssel kapcsolatosan olyan szabályt, amelyre a felperes hivatkozott.

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] A másodfokú bíróság 2. sorszámú végzésével tájékoztatta a feleket, hogy a rPp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján az ügyet tárgyaláson kívül kívánja elbírálni. A végzés

átvételét követően a peres felek tárgyalás tartását nem kérték, erre figyelemmel a másodfokú bíróság az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Itt utal arra is a másodfokú bíróság, hogy 2. és 8. sorszámú végzésében is tájékoztatta a felperest, hogy jelen eljárás 2017. augusztus 23-án indult, ezért az eljárásra a rPp. szabályai irányadóak.

[20] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezése kapcsán rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 167. § (2) bekezdésében írtakat helyesen értelmezte és alkalmazta. A megismételt elsőfokú eljárás során nem volt vitatott a perbeli adatok alapján, hogy kármegosztás alkalmazásának nincs helye. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az 1/2018. (VI.25.) KMK vélemény III/5. pontjának alkalmazására hivatkozott, arra, hogy eljárása során azt vizsgálta, a felperes szándékosan nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségnek, ha az egészségi állapotát és egyéb körülményeket, életkorát, szakképzettségét, átlagos közlekedési feltételekkel megközelíthető munkahely meglétét kell figyelembe venni a tőle elvárható mértékben. Helyesen hivatkozott arra az alperes és az elsőfokú bíróság is, hogy a felperes felmondása jogszerűségének vizsgálatára jelen eljárásban nem kerülhetett sor. Azt kellett vizsgálnia a bíróságnak, hogy a felperes felmondása a munkáltató által biztosított munkalehetőség és alkalmazott bérezés tekintetében önhibának minősül-e abban az esetben, ha a felperes magatartása ezzel egyben oka is volt a keresetvesztés felmerülésének. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a munkaviszony megszüntetésével a felperes hozzájárult a keresetvesztés, a kár bekövetkeztéhez.

[21] A másodfokú bíróság nyomatékosan mutat rá, hogy a felperest az Mt. 167. § (2) bekezdés második fordulata alapján kárenyhítési kötelezettség terhelte a keresetvesztés vonatkozásában. A felperes keresetvesztése azért következett be, mert a felperes az alperesnél fennálló munkaviszonyát megszüntette. Nem vitatott a felek által sem, hogy az alperes 2016. július 18-ától 2017. július 12-éig, a felperes munkaviszony megszüntetés időpontjáig a felperes részére egészségi állapotának, szakképzettségének megfelelő munkakört biztosított. Nem vitatott tényadat, hogy az alperes a felperest ebben az időszakban napi négy órában foglalkoztatta, de a napi 8 órás teljes munkabért fizette meg részére. A felperes csaknem egy évig végzett munkát az alperes által biztosított munkakörben, és maga sem hivatkozott arra, hogy ebben a munkakörben ellátandó feladatok egészségi állapotának, szakképzettségének nem felelnek meg. A felperes nyilatkozata alapján megállapítható, hogy nem a korábbi munkakörét látta el 2016. július 19-étől, az alperes által biztosított, az egészségi állapotának megfelelő munka egy elzártabb területen, más munkakörülmények között zajlott, amely okozhatott feszültséget és pszichés terhelést a felperesnek, de a bíróság álláspontja szerint ez nem volt olyan mértékű, súlyú, amely az alperessel fennálló munkaviszony fenntartását ellehetetlenítette volna.

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint elvárható volt a felperestől, hogy az alperessel fennálló munkaviszony megszüntetésekor megfelelő körütekintéssel járjon el, felmérje a lehetőségeket, hogy a munkaviszony megszüntetését követően egészségi állapotának, szakképzettségének megfelelő más munkaviszonyt, kereseti lehetőséget talál-e. A felperesnek előre kellett látnia, hogy ha az alperessel fennálló munkaviszony megszüntetését követően újabb jogviszonyt nem létesít, keresetvesztése keletkezik, mivel a rokkantsági ellátás és baleseti járadék összege jelentősen alacsonyabb összegű volt, mint a

munkaviszonya alapján ténylegesen elért jövedelme. A felperestől a baleset utáni egészségi állapotában elvárható volt, hogy jövedelemvesztéséből származó keresetvesztés elhárítása érdekében kárenyhítési kötelezettsége körében a keresetvesztés kiküszöbölje, vagy csökkentse. Az alperes a felperes egészségi állapotának megfelelő munkakört biztosított, jövedelemvesztés a munkaviszony fennállta alatt nem érte a felperest. Az elsőfokú eljárás során a felek csatolták az egymással folytatott, a rehabilitációs munkakörre vonatkozó szerződésmódosítással kapcsolatos levelezést. Az tény, hogy a munkaszerződés módosítást a felek nem foglalták írásba, de ráutaló magatartással megvalósult a felperes módosított - részmunkaidős és könnyített - foglalkoztatása a teljes munkaidőnek megfelelő összegű munkabérfizetés mellett.

[23] A felperes az elsőfokú eljárásban arra hivatkozott, hogy a munkaviszony megszüntetés indoka az volt, hogy a munkaszerződés módosítás írásba foglalása elmaradt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a munkaszerződés módosítás írásba foglalásának elmaradása önmagában nem jelentett hátrányt a felperesnek, ez az alperesi mulasztás nem tekinthető olyan mértékűnek, amely a felperest az Mt. 167. § (2) bekezdés második fordulata szerinti kárenyhítési kötelezettsége alól mentesítené.

[24] Az 1/2018. (VI.25.) KMK vélemény III.5. pontja értelmében a munkavállalót terhelő kárenyhítési kötelezettség teljesítésénél értékelni kell a sérült munkavállaló egészségi állapotát, életkorát, a végzendő munka jellegét, a munkaerőpiaci körülményeket, a közlekedési feltételeket és az esetleges sajátos körülményeket. Mindezek függvényében állapítható meg, hogy a munkavállaló maradék munkaerejével milyen munkát tud végezni.

[25] A másodfokú bíróság álláspontja szerint, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok figyelembevételével megállapítható, hogy a felperes azzal, hogy az alperessel fennálló munkaviszonyát megszüntette, munkaerejének hasznosítása érdekében - figyelemmel a munkaerőpiaci körülményekre, egészségi állapotára, a végzendő munka jellegére is - kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, a munkaviszony megszüntetését követően hasonlóan megfelelő munkaviszony létesítésére reálisan nem volt lehetősége.

[26] Az alperes bizonyította, hogy munkáltatói kötelezettségének eleget tett, a felperes egészségi állapotának, szakképzettségének megfelelő munkakört biztosította, a felperes sem rossz munkahelyi légkörre, sem az alperes magatartására nem hivatkozott a munkaviszony megszüntetésekor, hanem elsődlegesen a munkaszerződés módosítás írásba foglalásának elmaradására hivatkozott. Ez önmagában nem tekinthető olyan méltányolható körülménynek, amely – a felperes által hivatkozottaknak megfelelően - a felperes részéről a kárenyhítési kötelezettség alóli mentesülés okaként elfogadható személyes indok volna.

[27] A másodfokú bíróság az rPp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

[28] Az eredménytelenül fellebbező felperest pervesztességére tekintettel az rPp. 78. §-a alapján kötelezte a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viselésére.

[29] Az alperes jogi képviselője másodfokú perköltségigényét fellebbezési ellenkérelmében előterjesztette, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet figyelembevételével kérte az ügyvédi díj meghatározását. A másodfokú bíróság a rPp. 24. § (2) bekezdés b) pontra figyelemmel határozta meg az egy évi járadékigény összege alapján a pertárgyértéket, és ennek alapján kötelezte 26.000 forint ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére a felperest.

[30] A felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § alapján az őt terhelő elsőfokú eljárási illeték, a fellebbezési eljárási illeték, és a megismételt fellebbezési eljárás illetéke is az állam terhén marad.

A másodfokú bíróság az 1990. XCIII. törvény 39. § (2) bekezdés, 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján határozta meg az elsőfokú eljárási illeték összegét 76.200 forintban, és 101.500 forintban a másodfokú-, illetőleg a megismételt másodfokú eljárás illeték összegét.

Győr, 2021. február 9.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
n Hedvig s.k.
a tanács elnöke
ó

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Sarmo
bír